

Sygn. akt II A Ka 143/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2021r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Leszczyńska-Furtak

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Sądu Apelacyjnego Anna Kalbarczyk

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale Prokuratora Tomasza Nowickiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 stycznia 2021r. sprawy:

- 1. R. G. urodzonego (...) w B., syna W. i C.,*
- 2. P. N. urodzonego (...) w B., syna F. i H.,*
- 3. M. O. urodzonego (...) w B., syna M. i H.,*
- 4. M. S. (1) urodzonej (...) w W., córki S. i E.,*
- 5. R. T. urodzonego (...) w B., syna Z. i W.,*
- 6. A. K. (2) urodzonego (...) w B., syna M. i E.*

oskarżonych z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i in.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 3 kwietnia 2019r. w sprawie sygn. akt V K 57/10

1. wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego R. G. zmienia w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego łączną karę pozbawienia wolności obniża do 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy zaliczając na jej poczet, na podstawie art. 63 § 1 kk, okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 października 2009r. do dnia 14 grudnia 2012r,

2. wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonych P. N., M. O., M. S. (1), R. T. i A. K. (2) a wobec oskarżonego R. G. w pozostałej części zaskarżonej - utrzymuje w mocy,

3. zasądza od Skarbu Państwa kwoty po 738 zł, obejmujące 23% VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu:

- na rzecz adwokata M. K. – Kancelaria Adwokacka w W. za obronę oskarżonego R. G.,

- na rzecz adwokata M. S. (2) – Kancelaria Adwokacka w W. za obronę oskarżonego P. N.,

- na rzecz adwokata *L. C.* – Kancelaria Adwokacka w W. za obronę oskarżonego *M. O.*,
- na rzecz adwokata *A. J.* – Kancelaria Adwokacka w W. za obronę oskarżonego *R. T.*,
- na rzecz adwokata *P. K.* – Kancelaria Adwokacka w W. za obronę z urzędu oskarżonego *A. K. (2)*,

4. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych *M. O.*, *P. N.*, *R. T.* i *M. S. (1)* koszty sądowe postępowania apelacyjnego w częściach równych, w tym z tytułu opłaty za drugą instancję – od oskarżonych *M. O.*, *R. T.* i *P. N.* kwoty po 3.400zł a od oskarżonej *M. S. (1)* kwotę 1.800zł,

5. zasądza od oskarżonego *R. G.* na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.400zł z tytułu opłaty za obie instancje i zwalnia tego oskarżonego od ponoszenia wydatków za postępowania apelacyjne w przypadającej na niego części przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

6. zwalnia oskarżonego *A. K. (2)* od ponoszenia kosztów sądowych postępowania apelacyjnego, przypadające na niego wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
	Sygnatura akt	<i>II AKa 143/20</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 3 kwietnia 2019r. V K 57/10

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania,	

	<i>jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC	
--	--

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego R. G. .</u></p> <p><i>Naruszenie art. 4 kpk i art. 7 kpk polegające na pominięciu dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia w postaci opinii biegłych lekarzy psychiatrów oraz psychologa oraz karty informacyjnej leczenia szpitalnego z 28 marca 2013r. które winny skutkować niższym poziomem winy oskarżonego i orzeczeniem kary pozbawienia wolności na niższym poziomie.</i></p> <p>Zarzut bezzasadny.</p> <p>Sąd Okręgowy nie zignorował okoliczności dotyczących stanu zdrowia psychicznego oskarżonego a tym samym jego poczytalności, skoro niezależnie od opinii w tym zakresie sporządzonej przez biegłych na etapie śledztwa (k. 13115, t. LXIII; k. 14042-14050 i k.1458-14061, t. LXVIII), dopuścił dowód z opinii uzupełniającej. Obrońca oskarżonego wskazuje, że Sąd pominął kartę leczenia psychiatrycznego oskarżonego w marcu 2013r. w Szpitalu (...) w B., gdy to właśnie złożenie przez skarżącego na rozprawie m. in. tego dokumentu skutkowało dopuszczeniem przez Sąd, na terminie w dniu 7 lipca 2017r., dowodu z uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów (k. 26599-26601, 26613-26626, postanowienie k. 26626, t. CXXXII). Biegli potwierdzili</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

wcześniejsze rozpoznanie sądowo - psychiatryczne u oskarżonego – upośledzenie umysłowe lekkie i wskazali, że z tego powodu nie jest on w stanie prowadzić obrony w sposób samodzielny i rozsądny (k. 26688-26693, t. CXXXIII).

W opinii wydanej na etapie śledztwa biegła psycholog zdiagnozowała u oskarżonego upośledzenie w stopniu lekkim, przy czym w sferze werbalnej – pogranicze upośledzenia, podnosząc, że niespójność wyników wskazuje na tendencję do demonstrowania przez oskarżonego głębszych deficytów poznawczych, co wiązała z postawą obronną i poczuciem zagrożenia. Biegła podniosła, że wyniki testów organicznych mieszczą się w granicach patologii organicznej w (...). Oskarżonego cechuje wysoki poziom neurotyzmu, labilność, silna pobudliwość ukierunkowana na ksobne potrzeby (egocentryzm), silne potrzeby zależnościowe, skłonność do ulegania wpływom otoczenia, emocjonalna niedojrzałość, infantylnizm, skłonność do ulegania wrażeniom. Niska sprawność intelektualna oraz silna tendencja do agrawacji mogą utrudniać u niego obiektywną ocenę własnych doznań i rozróżnianie między światem realnym a światem wyobraźni czy przeżyć sennych (k. 14042-14050 t. LXVIII). Uwzględniając wnioski opinii psychologicznej, biegli psychiatrzy rozpoznali u oskarżonego upośledzenie umysłowe lekkie, uzależnienie od benzodiazepin i zaburzenia lękowo-depresyjne w wywiadzie. Wskazali, że upośledzenie w takim stopniu niesie ze sobą obniżenie zdolności do myślenia abstrakcyjnego i większą podatność na wpływy innych osób (prośby, nakłanianie,

szantaż). Podnieśli jednocześnie, że oskarżony zna podstawowe zasady współżycia społecznego, rozumie, że prowadząc firmę, oferując określone usługi i pobierając za to z góry wynagrodzenie jest zobowiązany do zrealizowania tych usług. Wskazali, że ustalony stan psychiczny R. G. ograniczał w stopniu nieznacznym jego zdolność rozpoznania znaczenie czynu i zdolność do pokierowania swoim postępowaniem (k. 14058-14061, t. LXVIII).

Wskazane opinie Sąd Okręgowy zaliczył do materiału dowodowego a zatem nie pominął ich, jak podnosi skarżący. Wbrew stanowisku obrońcy, wnioski opinii biegłych psychiatrów nie mogły skutkować inną oceną stopnia winy oskarżonego, aniżeli przyjął Sąd Okręgowy. R. G. w dacie czynów, jak i obecnie jest sprawcą poczytalnym, bowiem stwierdzony deficyt intelektualny nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem w stopniu znacznym, a tylko w takim przypadku Sąd ma możliwość (nie obowiązek) zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary – art. 31 § 2 kk. Tym samym stan psychiczny oskarżonego nie mógł stanowić podstawy do złagodzenia wymiaru orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

Zmiana wyroku co do tego oskarżonego w postępowaniu apelacyjnym wynikała z innych okoliczności, aniżeli te, do których odwołał się skarżący.

Apelacja obrońcy oskarżonego
M. O..

Zarzuty I i II

Obraza art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów i poczynienie na takiej podstawie błędnych ustaleń faktycznych skutkujących przypisaniem oskarżonemu realizacji znamion przestępstwa oszustwa w ramach działalności spółek (...), (...), gdy z materiału dowodowego sprawy wynika, że wykonywał on ciężące na nim obowiązki zawodowe, nie zajmował się bezpośrednio, ani nie odpowiadał za realizację umów z pokrzywdzonymi lub zwrot środków a swoją świadomością nie obejmował ewentualnych czynności innych osób mających na celu wprowadzanie ich w błąd i doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Zarzuty bezzasadne.

Sąd Okręgowy słusznie ustalił, że oskarżony w warunkach współsprawstwa, działając w ramach podmiotów założonych w celach oszukańczych, taką też działalność prowadził. Materiał dowodowy wskazuje przy tym na istotną rolę oskarżonego w przestępczym procederze, co jednoznacznie wyklucza ocenę, by nie miał on świadomości co do jej charakteru.

Podzielając zatem oceny i ustalenia Sądu w analizowanym zakresie wskazać należy, że M. O. przeszedł do (...) ze spółki (...), która zajmowała się tożsamą działalnością. Z wyjaśnień M. S. (1) wprost wynika, że nowa spółka powstała, gdy w firmie (...) pojawiły

się duże problemy finansowe (k. 13459 t. LXV, 21526v). Oskarżona wyjaśniła także, że to właśnie dzięki M. O. przeszła do nowej spółki, w której on sam zajmował się stroną administracyjną (k. 13459), w tym reklamacjami (k. 13461). Podała, że w pierwszym okresie działalności spółki zasadnicze decyzje zarządcze wychodziły od D. Z. natomiast w późniejszym okresie wyglądało na to, że decyzje podejmowali wspólnie razem z K. M. i prawdopodobnie M. O. (k. 14079, 21526v). Oskarżona wskazała na tożsame warunki powołania TR M. a także okoliczność, że propozycję przejścia do tej spółki również otrzymała od oskarżonego M. O. (k. 14086), natomiast (...) postrzegala jako nazwę imprezy, którą organizowała TR M. (k. 14081). Relacjonując w zakresie funkcjonowania TR M. podała, że w jej ocenie decydującą rolę w tej spółce odgrywał człowiek podający się za K. M. i właśnie M. O. i jej wrażenie było takie, że każdy z nich walczył o swoją działkę pieniędzy i chciał odgrywać decydującą rolę (k. 14081). Z wyjaśnień M. S. (1) wprost wynika, że to oskarżony był osobą bezpośrednio współpracującą z prezesami, z nimi często wychodził, odpowiadał za finanse i faktury i jeżeli klient kontaktował się w takiej sprawie to wtedy łączyło się go z M. O. (k. 14083-14084 t. LXVIII, k. 21526). Oskarżona wskazała także, że ona i inni pracownicy w kontaktach z klientami posługiwała się fałszywymi danymi personalnymi (tj. K. W., A. P. – k. 14092), podała, że M. O. przedstawiał się jako R. W., używał także pieczętki z innej firmy na dane T. W. (k. 14092). M. S. (1) wyjaśniła, że to m. in. oskarżony mówił jej, aby była ostrożna żeby się nie wychylała,

tj. żebym nie opowiadała nikomu jak funkcjonuje każda kolejna firma, żeby nie przyszło mi nigdy do głowy doniesienie na policję, przy czym wskazała, że takich rozmów było kilka (k. 14091). Relacjonując co do działań współsprawców już po wszczęciu postępowania przez prokuratora podała, że M. O. spotkał się z nią mówił mi, że muszę się trzymać jednej wersji tej ustalonej wcześniej przez niego, bo jak nie to mnie umoczą tak jak sami siebie (k. 14185). Relacjonując na temat kontaktów M. O. z oskarżonym P. N. (czyli w spółce (...)) oskarżona przyznała, że zdarzało się niektórym, czyli np. O., A. T. zwrócić się do niego przez przypadek P.... bądź jeszcze inaczej chyba P. (k. 14078).

Wyjaśnienia oskarżonej znajdują częściowe wsparcie w zeznaniach pracowników spółek przywołanych przez Sąd Okręgowy, którzy choć nie byli świadomi oszukańczego charakteru działalności, to relacjonowali w zakresie własnych spostrzeżeń co do zasad i faktycznego celu ich działania. Zasadniczo świadkowie podawali, że ich obowiązki sprowadzały się do wysyłania ok. 1000-1200 maili dziennie do jakichś firm, przy czym ich treść pochodziła z bazy - była ustalona odgórnie. Część pracowników wprost przy tym wskazywała, że firmy nic nie robiły w celu rzeczywistej organizacji spotkań (np. A. W. z (...), k. 22320) a korespondencja w tym przedmiocie prowadzona chociażby z hotelami miała w praktyce pozorny charakter, służyła wyłącznie sztucznemu przeciąganiu sprawy (k. 22381 zeznania I. M. z TR M.).

Wyjaśnienia M. S. (1) w części znajdują wsparcie w wyjaśnieniach R. G., który zrelacjonował, w jakich

warunkach został prezesem (...) (k. 22428v ja byłem zadłużony, zostawiła mnie żona, nie miałem pracy i poszedłem na taki układ, ze założy się na mnie firmę). Oskarżony ten wielokrotnie wskazywał właśnie na M. O. jako jedną z kluczowych osób w działalności obu spółek, pracując jeszcze w (...) jemu przekazywał wypłacane w banku pieniądze (k. 22428-22429, t. CXII). W sposób jeszcze bardziej dosadny rolę osób, które figurowały w dokumentach jako właściciele spółek, obrazują wyjaśnienia A. K. (2), od stycznia 2007r. prezesa (...). Oskarżony ten, z zawodu malarz-tapeciarz, podał, że przyjechał do W. pracować na budowie, takiej jednak nie znalazł, więc z ogłoszenia trafił do (...). Przyznał szczerze, że do tej pracy było wielu chętnych, ale prezes wybrał mnie do pracy. Nie mam błędnego pojęcia, dlaczego akurat mi zaproponowano, abym został dyrektorem. Nie czułem się przygotowany do pełnienia tej funkcji. Zgodziłem się na to ze względu na wynagrodzenie (k. 21348, t. CVII).

Poza sporem pozostaje przy tym okoliczność, że ani (...), ani (...) a w jego ramach TR M., nie zorganizowały żadnego z oferowanych pokrzywdzonym spotkań, choć jednocześnie w prospektach reklamowych część swoich przedsięwzięć przedstawiano jako kolejny ich cykl (np. Drugie (...)(...) Targi Produktów i Usług (...), k. 22579-22581).

Uwzględniając powyższe, jak i argumentację Sądu I instancji we wskazanym zakresie, stanowisko obrońcy, by oskarżony M. O. wykonywał wyłącznie swoje obowiązki zawodowe bez świadomości udziału w oszustwie,

pozostaje w oczywistej sprzeczności z materiałem dowodowym sprawy. Oskarżony nie tylko uczestniczył w przestępczym procederze, ale był jego istotnym ogniwem. Sąd Okręgowy czyniąc takie ustalenia faktyczne nie uchybił kryteriom oceny dowodów, do których odwołuje się obrońca. Wyjaśnienia przywołanych współoskarżonych, współ z zeznaniami pracowników spółek i osób reprezentujących pokrzywdzonych, w powiązaniu z zabezpieczonymi dokumentami, nie pozostawiają wątpliwości w zakresie rzeczywistej roli M. O. w oszukańczym procederze. Odmienny pogląd skarżącego nie znajduje żadnego uzasadnienia bowiem opiera się na wybiórczej analizie dowodów sprowadzającej się do przywołania wyłącznie tych ich elementów, które dla oskarżonego są korzystne. Sąd, w przeciwieństwie do obrońcy, uwzględnił całokształt okoliczności sprawy (art. 410 kpk), które poddał ocenie w oparciu o kryteria art. 7 kpk i w efekcie ustalił prawidłowy stan faktyczny.

Wskazana ocena ma zastosowanie także do zeznań D. Z., którym wyłącznie skarżący nadaje szczególne znaczenie. Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że o ile relacja tego świadka – współsprawcy części czynów oskarżonych – w zakresie dotyczącym samej organizacji spółek i przestępczego celu ich działania, zasługuje na wiarę, o tyle co do roli każdego z oskarżonych, w taki sposób nie może być oceniona. Twierdzenia świadka, w tym cytowane w apelacji, pozostają w sprzeczności z pozostałymi, przywołanymi wyżej, dowodami. Trudno przy tym nie dostrzec, że oskarżony M. O. ma wykształcenie wyższe

ekonomiczne, co istotnie wyróżnia go na tle współoskarżonych, w szczególności tych, którzy figurowali w dokumentach jako właściciele spółek. Relacjonując chociażby co do warunków, w jakich został zatrudniony przez R. T. w TR M., M. O. wskazał, że R. T. wynajmował u nas pokój w domu w W.... poprosił mnie kiedyś o coś takiego, czy wyraziłbym zgodę na możliwość podania adresu, tj. (...), tj. że przebywa tutaj. Było mu to potrzebne do dozoru policji. Miał zarzut za gwałt, czy coś takiego. On wiedział, że jestem bez pracy i zaproponował mi pracę i poprosił o pomoc w organizacji (k. 13410). W takich warunkach stanowisko obrońcy, że to wyjaśnienia M. O. powinny stanowić podstawę ustaleń Sądu, nie może być skuteczne jako sprzeczne z elementarnymi zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

III. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia – art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 167 kpk poprzez niewyjaśnienie okoliczności dotyczących sposobu obliczenia wysokości szkody, w szczególności brak weryfikacji podanych w akcie oskarżenia kwot brutto zapłaconych przez pokrzywdzonych pod kątem odliczenia podatku VAT od tych kwot jako podatek naliczony związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, który pomniejszył podatek należny, a także pod kątem potraktowania kwot wynikających z faktur jako kosztów prowadzenia działalności gospodarczej,

co zmniejszało obciążenia podatkowe pokrzywdzonych, podczas gdy okoliczność ta miała istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, gdyż wpływała na wysokość szkody pokrzywdzonych.

Zarzut niesłuszny.

Materiał dowodowy sprawy jednoznacznie wskazuje, że kwoty ujęte w zarzutach odzwierciedlają rzeczywistą wysokość szkód poniesionych przez pokrzywdzonych z tytułu zapłaty za udział w spotkaniach biznesowych, których oskarżeni nie planowali zorganizować a środki uzyskali od pokrzywdzonych w warunkach oszukańczych. To sprawia, że faktury wystawiane przez powołane i zarządzane przez oskarżonych spółki, dla pokrzywdzonych nie mogły stanowić podstawy rozliczenia VATu. Przepisy ustawy z 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług wprost bowiem stanowią, że faktury, które stwierdzają czynności, które nie zostały dokonane – w części dotyczącej tych czynności, nie stanowią podstawy do obniżenia podatku należnego oraz zwrotu różnicy podatku lub zwrotu podatku naliczonego (art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. e). Tym samym, wobec brzmienia przywołanej regulacji, w sprawie nie zachodziły okoliczności faktyczne obligujące Sąd do czynienia ustaleń w zakresie sposobu rozliczenia przez pokrzywdzonych kwot przelanych na rzecz oskarżonych, a tym samym przeprowadzenia swoistej kontroli skarbowej, co pozostaje zbędne dla prawidłowości rozstrzygnięcia w sprawie.

IV. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ

na treść orzeczenia – art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk - i skutkująca błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę poprzez dowolną ocenę dowodów i przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa usiłowania oszustwa na szkodę Banku (...) SA, podczas gdy z materiału dowodowego sprawy wynika, że M. O. wypełnił oświadczenie o zatrudnieniu i wysokości dochodów w spółce (...) Sp. z o.o. z dnia 21.04.2004r., co można kwalifikować jako czyn z art. 270 § 1 kk, ale zebrany materiał dowodowy nie wskazuje na podjęcie przez M. O. działań mających na celu wyłudzenie pieniędzy, w tym przedłożenie przez niego w/w dokumentu lub innych w ramach ubiegania się o udzielenie kredytu bankowego a ponadto z wyjaśnień P. N. wynika, że nie miał on zamiaru niewywiązywania się ze spłaty kredytu, który chciał zaciągnąć.

Sąd Okręgowy dokonując oceny materiału dowodowego sprawy w zakresie czynu ujętego w pkt. V aktu oskarżenia nie uchybił wskazanym w zarzucie przepisom prawa procesowego - zebrane dowody ocenił przy uwzględnieniu kryteriów wskazanych w art. 7 kpk a w następstwie tak dokonanej oceny ustalił nie zawierający błędów stan faktyczny, który poddał trafnej ocenie prawno-karnej.

Wobec treści dowodów dotyczących tego czynu, a w szczególności zeznań E. J., E. K. i M. S. (3), dokumentów w postaci pisma US w B. co do treści zaświadczenia

datowanego na 10.11.2004r, ale przede wszystkim zaświadczenia z 21.10.2004r. o zatrudnieniu P. N. i wniosków opinii biegłego co do tego dokumentu (t. LV, XCVI), słuszność ustaleń Sądu i przyjętej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego nie może budzić wątpliwości. Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu M. O. usiłowanie oszukańczego wyłudzenia kredytu w oparciu o podrobiony przez niego dokument dotyczący zatrudnienia i zarobków P. N. a zatem dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla jego udzielenia, przy czym oskarżonemu zarzucono i przypisano działanie w warunkach współsprawstwa. Istotą współsprawstwa jest udział w przestępstwie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swoim zamiarem wszystkie jego elementy, jednak ich realizacja odbywa się w ramach przyjętego podziału ról, co oznacza, że nie każdy ze współdziałających wykonuje osobiście wszystkich czynności, które składają się na realizację kompletu znamion. W analizowanym stanie faktycznym, to współoskarżony P. N. kontaktował się z bankiem i przedkładał żądane dokumenty, przy czym ten zasadniczy w postaci sfalszowanego – podrobionego - zaświadczenia o jego zatrudnieniu na stanowisku dyrektora ds. finansowych w firmie (...) ze średnim dochodem z trzech miesięcy w kwocie 47.000zł i podpisanego przez głównego księgowego T. W., sporządził oskarżony M. O., czego on sam nie kwestionuje. Oceniając rzeczywisty zamiar oskarżonego wskazać należy, że zaświadczenie oskarżony wypełnił na druku bankowym, w dolnej części tego dokumentu znajduje się oświadczenie o zgodzie wnioskującego o kredyt na potwierdzenie i uzyskanie

danych przez bank (k. 11248, t. LV). Dokument, który oskarżony podpisał jako T. W., z uwagi na rodzaj danych, które były w nim ujęte, jednoznacznie świadczy o jego przeznaczeniu dla celów bankowych, kredytowych. Co więcej, zgodnie z wyjaśnieniami M. S. (1), pieczętą na dane T. W. oskarżony posługiwał się także podczas późniejszej działalności w (...) (k. 14092). Całokształt przywołanych okoliczności wyklucza zatem trafność stanowiska obrońcy, by rola M. O. ograniczała się do wytworzenia dokumentu a tym samym podlegała ocenie wyłącznie jako występki z art. 270 § 1 kk. Chybione i to w stopniu oczywistym jest twierdzenie apelacji, że przywołany wniosek wprost wynika z wyjaśnień oskarżonego P. N., który deklarował spłatę kredytu (k. 21145, t. CVI). Oskarżony ten, wbrew treści opinii biegłego i wyjaśnieniom M. O., podał, że zaświadczenie nie było fałszywe i wystawił je księgowy T. W. (k. 21147, t. LVI). Wskazać w końcu należy, że oszukańcze zabiegi podjęte przez oskarżonych w celu uzyskania kredytu i to w znacznej wysokości, bo obejmującej kwotę ponad półtora miliona złotych, wynikały z faktu braku możliwości uzyskania takich środków bez podjęcia działań oszukańczych, stąd próby wykazywania, że czynności podjęte przez oskarżonych, a w szczególności M. O., nie realizowały znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk, nie wytrzymują konfrontacji z jednoznacznym w tym zakresie materiałem dowodowym.

V. Rażąca niewspółmierność kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz grzywny a także kar łącznych wynikająca z

ich ukształtowania wbrew dyrektywom wymiaru kary.

Sąd Okręgowy, rozstrzygając w przedmiocie właściwej represji karnej wobec oskarżonego, wbrew stanowisku obrońcy, uwzględnił zasadnicze okoliczności, które mają znaczenie dla kształtowania kary i nadał im prawidłową rangę, na co wprost wskazuje argumentacja zawarta w uzasadnieniu wyroku. Sąd wskazał na wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów wynikający także ze sposobu działania skutkującego utratą zaufania do podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Słusznie także miał na uwadze skalę działalności przestępczej oskarżonych, w tym M. O., którą odzwierciedla czas jej trwania (okres 2004-2008), wielość pokrzywdzonych (ponad 520 osób), czy w końcu rozmiar wyrządzonej szkody. Uzasadniając wymiar kar jednostkowych wobec oskarżonego, trafnie także podkreślił jego karalność. Sąd dostrzegł jednocześnie postawę oskarżonego w toku procesu, a to częściowe ujawnienie sposobu działania oskarżonych i jego samego, w tym podrobienie druku ZUS (str. 77-78 uzasadnienia).

Przywołany katalog okoliczności, z przewagą tych obciążających, uprawniał Sąd Okręgowy do ukształtowania kar jednostkowych pozbawienia wolności, jak i kary łącznej wobec oskarżonego, w takim wymiarze, jak przyjęto w wyroku. W ocenie Sądu Apelacyjnego wymiar tych kar wyklucza ich ocenę jako nazbyt surowych, tym bardziej zatem surowych w stopniu czyniącym je rażąco niewspółmiernymi.

Zasadniczą miarą surowości każdej kary jest stopień wykorzystania sankcji, a skoro kary jednostkowe orzeczone wobec oskarżonego (odpowiednio 3 lata, 3 lata, 2 lata i rok) zostały ukształtowane w dolnym progu ustawowego zagrożenia, to nie sposób przyjąć, by mogły być oceniane w ramach podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 4 kpk. Uwzględniając natomiast podobieństwo części przypisanych oskarżonemu czynów, nieznaczny przedział czasowy, w jakim zostały popełnione, orzeczenie kary łącznej w wymiarze 5 lat a zatem przy zastosowaniu zasady asperacji, w granicy połowy zagrożenia wynikającego z art. 86 § 1 kk, nie pozwala uznać jej nawet za surową, tym bardziej surową w stopniu niewspółmiernym. Przywołane okoliczności nakazują jednocześnie wykluczyć, by wobec oskarżonego zachodziły warunki do korzystniejszego ukształtowania wymiaru kar, aniżeli wynika to z zaskarżonego wyroku. Przepisy pozostawiają w tym zakresie swobodę uznania sędziowskiego, przy czym przy kształtowaniu kary łącznej zasadnicze znaczenie ma charakter związku podmiotowo - przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami wyrażający się ich podobieństwem rodzajowym, czasem popełnienia i motywacją sprawcy. Tylko wówczas, gdy związek ten jest na tyle bliski, że zatarciu ulega indywidualny charakter każdego z przestępstw a znaczenia nabiera kompleksowa ocena całej działalności przestępczej oskarżonego, możliwe jest zastosowanie zasady absorpcji. W stosunku do oskarżonego warunki ku temu nie zachodzą. Oskarżonemu przypisano cztery przestępstwa, popełnione w przedziale czasowym od 2004 do 2008 roku,

na szkodę różnych, kilkuset, pokrzywdzonych. Nie są to też czyny jednorodne skoro obejmują usiłowanie wyłudzenia kredytu z banku, następnie oszukańcze wyłudzenie środków w ramach prowadzonej w tym wyłącznie celu działalności gospodarczej, czy w końcu fałszowanie dokumentów. To sprawia, że wobec oskarżonego nie zachodzą warunki do korzystniejszego ukształtowania kary łącznej, aniżeli przyjął Sąd Okręgowy, skutecznych ku temu argumentów nie wskazał skarżący.

Nie może wspierać zarzutu apelacji okoliczność, że od daty czynów upłynęło kilkanaście lat. Podnieść należy, że w toku procesu oskarżony przez znaczny czas pozostawał tymczasowo aresztowany, także aktualnie odbywa karę. Te okoliczności umniejszają wartość argumentu obrońcy, by zachowanie oskarżonego po dacie czynu istotnie przemawiało na jego korzyść. Bez istotnego znaczenia dla sytuacji oskarżonego ma również sytuacja współsprawcy osądzonego w innym postępowaniu i sankcji tam zastosowanej. Rozstrzygając w zakresie kary Sąd jest zobligowany uwzględnić szereg okoliczności, które mają indywidualny charakter (art. 55 kk), co powoduje, że samo porównanie wyroków skazujących nie może świadczyć o niesprawiedliwości któregośkolwiek z nich i to rażącej, niezależnie od tego, że już sam wymiar kary orzeczonej za jeden z czynów wobec D. Z. ocenę taką nakazuje wykluczyć.

Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutów apelacji kierowanych także wobec wymiaru kar grzywny, jednostkowych, jak i łącznej. Zasadnicze przypisane oskarżonemu przestępstwa to

czyny popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, te zaś sankcjonowane są także karami finansowymi, które mają uświadomić oskarżonemu nieopłacalność przestępstwa, także w sferze materialnej. Uwzględniając zakres działalności oskarżonego zasadniczo odzwierciedlony w wysokości szkód i wielości osób pokrzywdzonych, a jednocześnie jego możliwości zarobkowe po wykonaniu kary izolacyjnej (wykształcenie wyższe ekonomiczne) nie sposób uznać, by jednostkowe kary grzywny, jak i podlegająca wykonaniu kara łączna w realnym wymiarze 15.000zł, zaskarżony wyrok w tym zakresie czyniła surowym i to w stopniu niewspółmiernym.

Tożsama argumentacja ma zastosowanie do orzeczenia o kosztach postępowania. Sąd Okręgowy obciążył oskarżonego obowiązkiem uiszczenia opłaty w kwocie 3.400zł obciążając kosztami w pozostałym zakresie Skarb Państwa. Zgodnie z art. 624 § 1 kpk Sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty kosztów sądowych tylko wówczas, gdy ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Wobec oskarżonego żadna z tych okoliczności nie zachodzi. Uiszczenie kosztów wobec aktualnej sytuacji życiowej oskarżonego będzie stanowiło dla niego uciążliwość, jednak nie będzie to uciążliwość nadmierna, zatem zbyt uciążliwa a jednocześnie względy słusznościowe przemawiają za obowiązkiem poniesienia przez oskarżonego chociaż części kosztów,

takie zaś rozstrzygnięcie w tym zakresie wydał Sąd Okręgowy.

Apelacja obrońcy oskarżonego
A. K. (2).

Zarzut wymierzenia kary nieadekwatnej do czynu.

Wyrok Sądu Okręgowego wobec oskarżonego nie jest surowy w stopniu, do jakiego odwołuje się art. 438 pkt 4 kpk, a należy przyjąć, że tę podstawę skarżący przyjmuje w apelacji.

Rażąca niewspółmierność, o której mowa w powołanym przepisie zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak SN m.in. w wyroku z dnia 22 października 2007r., SNO 75/07, LEX nr 569073). Oceniając całokształt okoliczności sprawy nie sposób przyjąć, by sytuacja taka zachodziła wobec oskarżonego, co przy tym istotne, argumentów w tym zakresie nie ujęto także w apelacji. Lektura uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji wskazuje, iż sąd ten przy wymiarze kar wobec oskarżonego (pozbawienia wolności i grzywny) uwzględnił we właściwym stopniu okoliczności przedmiotowe i podmiotowe oraz właściwie je ocenił w kontekście dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1 i § 2 kk. Sąd miał na uwadze w szczególności wysoki

	<p>stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu wynikający ze sposobu działania i wysokości wyrządzonej szkody. Na korzyść oskarżonego Sąd uwzględnił niekaralność, a także jego postawę w toku postępowania a to częściowe ujawnienie sposobu działania, w tym czynności, które on sam wykonywał. Powyższe okoliczności, przy uwzględnieniu orzeczenia kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, nakazują wykluczyć, by sposób ukształtowania sankcji wobec oskarżonego wynikającą z tego dolegliwość czynił nadmiernie surową, niewspółmierną w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Omówiono przy poszczególnych zarzutach.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>W apelacji obrońcy oskarżonego R. G. o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze równym czasowi stosowania tymczasowego aresztowania.</p> <p>W apelacji obrońcy oskarżonego M. O. o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynów z pkt. I i II, uchylene orzeczenia o karze łącznej, uznanie, że czyn z pkt. V wypełnia znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 kk i wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, złagodzenie do tych granic kary za czyn z pkt. VI, wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>absorpcji lub asperacji zbliżonej do absorpcji, uchylenie rozstrzygnięć o środku karnym i obowiązku naprawienia szkody a nadto obciążeniu oskarżonego kosztami postępowania, ewentualnie o złagodzenie orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej.</p> <p>W apelacji obrońcy oskarżonego A. K. (2) o zmianę wyroku w zakresie wymierzonej kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Omówiono przy zarzutach.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Sąd Apelacyjny uznał, że wobec istotnie mniejszej roli oskarżonego R. G. w przestępczym procederze, orzeczona wobec niego kara łączna pozbawienia wolności, w odniesieniu do takich kar orzeczonych w stosunku do współoskarżonych P. N., M. O. i M. S. (1), czyni zaskarżony wyrok rażąco niesprawiedliwym w rozumieniu art. 440 kpk. Sąd Okręgowy nie zróznicował we właściwym stopniu orzeczonych kar. Materiał dowodowy sprawy wskazuje bowiem na wiodącą - zarządczą rolę przywołanej trójki oskarżonych, co wynika z zeznań pracowników obu spółek, a także wyjaśnień M. S. (1). Nie umniejszając okoliczności, że to R. G. był właścicielem spółki (...) ((...)), to jednak okoliczność ta nie przekładała się na jego rzeczywistą rolę w spółce. W tym zakresie przywołać należy wyjaśnienia M. S. (1), która wskazała, że spółką (...) w praktyce kierowali P. N. i M. O. - każdy z nich walczył o swoją działkę pieniędzy i chciał odgrywać decydującą rolę... a jednocześnie R. T. i R. G. mieli niewielki wpływ na podejmowanie</p>	

<p>jakichkolwiek decyzji (k. 14081, t. LXVIII, ujawnione k. 21526v, t. CV). Trudno nie wskazać, że oskarżona M. S. (1) pomimo niewątpliwego zaangażowania w proceder a tym samym znacznie szerszej wiedzy w tym zakresie, nie postrzegając spółki (...) jako odrębnego podmiotu a imprezę organizowaną przez TR M., co zasadniczo świadczy o przyczynie powołania tego podmiotu i kontynuacji zarządzania nim tych osób, które taką rolę faktycznie pełniły w (...) (k. 14081). W takich warunkach, uwzględniając istotnie mniejszą rolę oskarżonego R. G., jednocześnie szerszy zakres skazania oskarżonych P. N. i M. O., jak również karalność obu tych oskarżonych (k. 27076, 27074, t. 135), gdy R. G. pozostaje osobą niekaraną, orzeczenie kar łącznych wobec dwóch przywołanych oskarżonych w wymiarze o rok wyższym, aniżeli wobec oskarżonego R. G., uzasadnia wnioski o wewnętrznej niesprawiedliwości wyroku. Ta zatem okoliczność, nie zarzuty apelacji, skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w sposób wskazany w wyroku Sądu Apelacyjnego.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>Całość zaskarżona z wyłączeniem pkt. 3 i 4.</u></p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Omówiono wcześniej.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p><u>Pkt. 3 i 4 – wymiar kary łącznej wobec oskarżonego R. G. i zaliczenie na poczet nowej kary okresu pozbawienia wolności w sprawie.</u></p>	
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	

Omówiono wcześniej.	
---------------------	--

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3. 4. 5. 6.	<p>Sąd, zasądził od Skarbu Państwa kwoty po 738 zł, obejmujące 23% VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu:</p> <ul style="list-style-type: none"> - na rzecz adwokata M. K. – Kancelaria Adwokacka w W. za obronę oskarżonego R. G., - na rzecz adwokata M. S. (2) – Kancelaria Adwokacka w W. za obronę oskarżonego P. N., - na rzecz adwokata Ł. C. – Kancelaria Adwokacka w W. za obronę oskarżonego M. O., - na rzecz adwokata A. J. – Kancelaria Adwokacka w W. za obronę oskarżonego R. T., - na rzecz adwokata P. K. – Kancelaria Adwokacka w W. za obronę z urzędu oskarżonego A. K. (2), <p>stosownie do treści art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5, § 2 pkt 1 i § 3 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019. 18 jt.).</p> <p>Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych M. O., P. N., R. T. i M. S. (1) koszty sądowe postępowania apelacyjnego w częściach równych, w tym z tytułu opłaty za drugą instancję – od oskarżonych M. O., R. T. i P. N. kwoty po 3.400zł a od oskarżonej M. S. (1) kwotę 1.800zł, które to rozstrzygnięcie znajduje uzasadnienie w treści art. 634 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. nr 49, poz. 223 ze zm, dalej)</p> <p>Sąd zasądził od oskarżonego R. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.400zł z tytułu opłaty za obie instancje zwalniając tego oskarżonego od ponoszenia wydatków</p>

	<p>za postępowania apelacyjne, w przypadającej na niego części przejmując je na rachunek Skarbu Państwa – art. 624 § 1 kpk w zw. art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. nr 49, poz. 223 ze zm, dalej). Zwalniając oskarżonego od ponoszenia wydatków postępowania apelacyjnego Sąd uwzględnił jego aktualną sytuację życiową, a także zmianę wyroku na jego korzyść, co uzasadniało takie rozstrzygnięcie względami słusznościowymi.</p> <p>Sąd zwolnił oskarżonego A. K. (2) od ponoszenia kosztów sądowych postępowania apelacyjnego, przypadające na niego wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa – art. 624 § 1 kpk. Zwolnienie oskarżonego z kosztów sądowych postępowania apelacyjnego znajduje uzasadnienie w jego sytuacji życiowej a także, ze względów słusznościowych, w zakresie i sposobie zaskarżenia wyroku.</p>
--	--

	7. PODPIS	
	Ewa Leszczyńska – Furtak Ewa Gregajtys Anna Kalbarczyk	
<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. G..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Ustalenie co do stopnia winy.	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	Zmiana
<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. O..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Ustalenie realizacji znamion z art. 286 § 1 kk, wysokości szkody, naruszenie dyrektyw wymiaru kary.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	Zmiana
<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. K. (2).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Podstawy wymiaru kary.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	Zmiana